

**UCHWAŁA NR XXIV/345/2021
RADY MIASTA USTRONŃ**

z dnia 25 lutego 2021 r.

w sprawie przekazania skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach wraz z odpowiedzią na skargę

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 713 z późn.zm.) w związku z art. 54§2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz.U. z 2019r., poz. 2325 z późn.zm.)

**Rada Miasta Ustroń
uchwała:**

§ 1.

Przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargę Pani Marii Grzymek na uchwałę nr XL/326/97 Rady Miejskiej Uzdrowiska Ustroń z dnia 26 września 1997r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów oznaczonych w planie ogólnym Ustronia symbolami E-12 AUC, E-2 MN, i E-3 Mn oraz terenu ulicy zlokalizowanej między nimi - wraz z odpowiedzią na skargę - jak w załączniku do uchwały.

§ 2.

1. Wykonanie uchwały powierza Burmistrzowi Miasta.

2. Upoważnia Burmistrza Miasta do przekazania wniesionej skargi wraz z odpowiedzią na skargę oraz do reprezentowania Miasta Ustroń przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Gliwicach oraz Naczelnym Sądem Administracyjnym, a nadto do udzielania dalszych pełnomocnictw.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta

Marcin Janik

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach

ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2

44-100 Gliwice

Skarżący: Maria Grzymek
ul. Średnia 284
43-384 Jaworze
reprezentowana przez radcę prawnego
Tadeusza Szymańca
ul. Paderewskiego 79a/5
40-282 Katowice

Organ: Rada Miasta Ustroń
Rynek 1
43-450 Ustroń

Odpowiedź na skargę

W odpowiedzi na skargę wniesioną przez Panią Marię Grzymek na uchwałę Nr XL/326/97 Rady Miejskiej Uzdrawiska Ustroń z dnia 26 września 1997r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów oznaczonych w planie ogólnym Ustronia symbolami E-12 AUC, E-2 MN, i E-3 Mn oraz terenu ulicy zlokalizowanej między nimi, Rada Miasta Ustroń wnosi o **oddalenie skargi** z uwagi na jej bezzasadność.

Uzasadnienie

W dniu 19 stycznia 2021r. do Rady Miasta Ustroń wpłynęła skarga Pani Marii Grzymek na uchwałę Nr XL/326/97 Rady Miejskiej Uzdrawiska Ustroń z dnia 26 września 1997r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów oznaczonych w planie ogólnym ustronia symbolami E-12 AUC, E-2 MN, i E-3 Mn oraz terenu ulicy zlokalizowanej między nimi(zwaną dalej "uchwałą,,). W skardze zarzucono:

1. naruszenie art. 8 ust.1 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 89, poz. 415) poprzez niezgodność w planie zagospodarowania przestrzennego między jego częścią tekstową i graficzną,
2. przekroczenie władztwa planistycznego - naruszenie art. 21, art. 31, art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 140 Kodeksu cywilnego poprzez wytyczenie drogi przez nieruchomości należącą do Skarżącej,
3. wewnętrzną sprzeczność planu zagospodarowania przestrzennego poprzez ustalenie dla tego samego obszaru drogi oraz ciągu ekologicznego,
4. nieostrość przepisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego,
5. naruszenie przepisów Konstytucji - art. 74 ust. 1 i 2 poprzez wytyczenie drogi w miejscu ciągu ekologicznego.

W oparciu o podniesione zarzuty Skarżąca wniosła o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w części dotyczącej działki 3806/19 w zakresie lokalizacji drogi PJ 1/2 oraz zasądzenie zwrotu kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia swych praw.

Odnosząc się do pierwszego z podniesionych zarzutów, tj. niezgodności w planie pomiędzy jego częścią tekstową i graficzną należy wskazać, iż zgodnie z powoływanym przez Skarżącą art. 8 ust. 1 obowiązującej w dacie uchwalania planu ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym *integralną częścią planu jest rysunek planu stanowiący załącznik do uchwały rady gminy. Rysunek planu obowiązuje w zakresie określonym uchwałą.* W części tekstowej uchwały w punkcie 4.2 wskazano, iż *drogi i ulice posiadają następujące oznaczenia wg. „Wytycznych Projektowania Ulic”, opracowanych w Biurze Planowania Rozwoju Warszawy. Generalna Dyrekcja Dróg Publicznych, W-wa, 1992r.* Z powołanego przepisu uchwały wynika wyraźnie, iż przeznaczenie planistyczne dotyczące, między innymi jednostki PJ 1/2, zostało określone poprzez odniesienie do powszechnie stosowanych wówczas wytycznych w zakresie projektowania dróg. Oznaczenie 1/2 dotyczy przekroju poprzecznego drogi i oznacza, że droga jest jednojezdniowa o dwóch pasach ruchu.

Ponadto z orzecznictwa sądowego dotyczącego przepisu art. 20 ust. 1 zd. 2 obecnie obowiązującej ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (z którego to przepisu wynika, analogicznie jak z art. 8 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, iż część graficzna planu stanowi załącznik do uchwały) wynika, iż część graficzna jest obligatoryjnym elementem planu miejscowego. Powyższe oznacza, że normy prawne wynikające z planu miejscowego należy wyinterpretować zarówno z tekstu uchwały, jak i rysunku planu miejscowego, albowiem część graficzna jest integralną częścią planu miejscowego.

Zgodnie z wyrokiem WSA w Poznaniu z dnia 18 października 2017r., sygn. II SA/Po 635/17 : „Przepis art. 20 ust. 1 zd. 2 u.p.z.p. stanowi natomiast, że częścią tekstową planu jest treść uchwały, a część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały. Z przywołanej regulacji wynika, że część graficzna jest obligatoryjnym elementem planu miejscowego. Powyższe oznacza, że normy prawne wynikające z planu miejscowego należy wyinterpretowywać zarówno z tekstu uchwały, jak i rysunku planu miejscowego, albowiem część graficzna jest integralną częścią planu miejscowego.”. Z kolei NSA w wyroku z dnia 17 marca 2017r., sygn. II OSK 1804/15 stwierdził, iż „część graficzna planu jest „uszczegółowieniem” części tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie - z uwzględnieniem zarówno części graficznej, jak i tekstowej.” W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego będącym przedmiotem skargi, w Rozdziale II - Ustalenia dotyczące rysunku planu, w pkt 2.1. określono, iż „Rysunek planu opracowany w skali 1:2 000, jest integralną częścią planu, obowiązuje zgodnie z tzw. legendą rysunku planu (...)”, a w legendzie do rysunku zostało ujęte oznaczenie PJ, zaś w Rozdziale IV tekstu planu w pkt 4.2 Drogi i ulice wskazano, iż oznaczenie PJ to oznaczenie funkcji ciągów pieszo jezdnych.

Wobec powyższego zarzut dotyczący braku w treści planu definicji jednostki PJ 1/2 jest bezpodstawny. Nie zachodzi również sprzeczność pomiędzy postanowieniami części tekstowej uchwały, a jej częścią graficzną.

Odnosząc się do zarzutu drugiego dotyczącego przekroczenia władztwa planistycznego należy stwierdzić, iż zgodnie z art. 14 ust. 8 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego. Burmistrz Miasta co najmniej raz w trakcie kadencji sporządza analizę zmian w zagospodarowaniu przestrzennym Miasta, a jej wyniki przedstawia Radzie Miasta, która podejmuje uchwałę w sprawie aktualności studium i miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. W przypadku uznania planów za nieaktualne, w całości lub w części, Rada Miasta podejmuje działania zmierzające do uchwalenia bądź zmiany tych planów. W uchwale Nr XLI/526/2018 Rady Miasta Ustroń z dnia 8 listopada 2018r. w sprawie oceny aktualności „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Ustroń oraz miejscowych planów na obszarze miasta Ustroń”, w § 2 stwierdzono, iż m.in. przedmiotowy plan miejscowy jest aktualny, na podstawie „Analizy zmian w zagospodarowaniu przestrzennym miasta Ustroń wraz z oceną aktualności obowiązujących planów miejscowych zagospodarowania przestrzennego oraz studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego w latach 2014-2018”.

Należy również zaznaczyć, iż planowanie dróg publicznych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, należy do zadań własnych gminnych i jest nieodzowną częścią planów miejscowych. Wobec czego nie ma podstaw do zarzucania, iż przekroczone władztwo planistyczne. Powołując się na wyrok WSA z dnia 7 sierpnia 2019r., sygn. II Sa/Po 482/19 „ Jak wynika z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm., dalej: u.p.z.p.), w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Uregulowanie to uściśla następnie § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), według którego ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać w szczególności określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych.” I dalej: „Wykładnia art. 7 ust. 1 pkt 1 i 2 u.s.g. w nawiązaniu do art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. prowadzi zatem do wniosku, że zadaniem własnym gminy jest sprawne zorganizowanie komunikacji na terenie podległym jej kompetencji, przy czym osiągnięcie tego celu powinno nastąpić także przez odpowiednie kształtowanie ładu przestrzennego, tj. zaplanowanie adekwatnej siatki terenów komunikacyjnych służących wszystkim członkom wspólnoty. Uwzględniając art. 1 i art. 8 ust. 1 u.d.p., kluczowe znaczenie z tej perspektywy należy więc przypisać drogom publicznym, które stanowią podstawową infrastrukturę dostępną dla ogółu mieszkańców gminy.” Również w obowiązującej w dacie uchwalenia ustawie o zagospodarowaniu przestrzennym znajdowały się przepisy stanowiące podstawę do wskazania terenów przeznaczonych pod drogi publiczne (art. 10 ust.1 pkt 2 i 3 teże ustawy).

Bezasadny jest również zarzut dotyczący sprzeczności w planie w zakresie dotyczącym zaplanowania drogi po terenie ciągu ekologicznego. Zgodnie bowiem z postanowieniami uchwały - Rozdziału VI pkt 6.1.e) „w miejscu skrzyżowania się obszaru strefy Infrastruktury komunalnej (IK) z obszarem ciągu ekologicznego [...], należy zrealizować przepust ekologiczny, którego parametry winny zostać określone każdorazowo w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu”.

Na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut czwarty dotyczący nieostrości przepisów. Jak już wskazano w odpowiedzi dotyczącej pierwszego zarzutu parametry, szerokości oraz lokalizacje dróg i ulic, zostały w sposób jednoznaczny określone w treści uchwały. Według ówczesnie obowiązujących „Wytycznych projektowania ulic”, opracowanych w Biurze Planowania Rozwoju Warszawy, Generalna Dyrekcja Dróg Publicznych, Warszawa 1992 r.,

ulice w miejscowym planie otrzymały odpowiednie oznaczenia literowe: L, D, PJ, R i P. Przedmiotowa ulica o symbolu „P1/2” jest ulicą o funkcji ciągu pieszo-jezdnego „P”, a dodatkowe oznaczenie „1/2” określało jedynie rodzaj ulicy - w tym przypadku ulica jednojezdniowa o dwóch pasach ruchu.

Przedmiotowa uchwała nie narusza również przepisów Konstytucji, tj. art. 74 ust. 1 i 2. Usytuowanie drogi wewnętrznej PJ1/2 o funkcji ciągu pieszo-jezdnego wzdłuż ciągu ekologicznego nie narusza bezpieczeństwa ekologicznego, gdyż ulica PJ1/2 - ciąg pieszo-jezdny, jako teren infrastruktury komunalnej, nie ogranicza funkcjonalności tego ciągu, co szczegółowo uzasadnione zostało w części odpowiedzi dotyczącej zarzutu trzeciego.

Biorąc pod uwagę powyższe, skarga winna ulec oddaleniu z uwagi na jej bezzasadność.